

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
4.Fkf.297/2018/7.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2019. év február hó 14. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

v é g z é s t:

A testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt az I. rendű vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2018. október 31. napján kihirdetett 28.Fkf.375/2018/57. számú ítéletét a II. r. vádlott vonatkozásában helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 20.525,- (húszezer-ötszázhuszonöt) forint bűnügyi költséget köteles a II. r. vádlott az államnak megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék a 2018. október 18. napján kihirdetett 28.Fkf.375/2018/57. számú ítéletével az I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetében [2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat], továbbá a Pesti Központi Kerületi Bíróság 11.Bpk.20.391/2017/4. számú végzésével alkalmazott próbára bocsátást kimondó rendelkezést hatályon kívül helyezte, a próbára bocsátást megszüntette és az I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki további 2 rendbeli jármű önkényes elvételének büntetében [Btk. 380. § (1) bekezdés]. Ezért vele szemben halmazati büntetésül 1 év 6 hónap, végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetést szabott ki, melynek végrehajtási fokozatát fiatalkorúak fogházában határozta meg, valamint rendelkezett a szabadságvesztés büntetés végrehajtása esetére a feltételes szabadság legkorábbi időpontjáról.

A II. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki garázdaság büntetében [Btk. 339. § (1) bekezdés, (4) bekezdés d) pont], ezért őt mint visszaesőt 1 év 7 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a II. r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, valamint a Pesti Központi Kerületi Bíróság 19.Fk.24.933/2012/8. számú ítéletével kiszabott szabadságvesztés végrehajtása során engedélyezett feltételes szabadság megszüntetéséről.

Az ítélet az I. rendű vádlott vonatkozásában a kihirdetés napján jogerőre emelkedett. a II. r. vádlott az indok megjelölése nélkül fellebbezést jelentett be, míg védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés végett élt jogorvoslattal.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.525/2018/5. számú átiratában a bejelentett fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Az átiratban foglaltak szerint a felmentésre is irányuló fellebbezés okán az elsőfokú ítélet teljes körű felülbírálata szükséges, melynek során az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt. Álláspontja szerint a megállapított tényállás megalapozott, az ítéletben a bizonyítási eljárás során feltárt bizonyítékok kimerítően ismertetésre, és értékelésre kerültek, melyek közül kiemelt jelentőségűek voltak a kamerafelvételek; ezek alkalmasak voltak a

tanúvallomásokban felmerülő ellentmondások feloldására. A vádlottak jogos védelmi helyzetre történő hivatkozásának elutasítását, továbbá indoklását is helytállónak tartotta, ahogyan a bűnösségre levont következtetést is törvényesnek. A cselekmény jogi minősítését ugyancsak törvényesnek ítélte, ugyanígy a kiszabott büntetés tartamát is, ezért annak további enyhítésére nem látott lehetőséget. Észrevételezte továbbá, hogy az ítélet 9. oldalának 3. bekezdése vélhetően elírást tartalmaz, H.R. neve szerepel vélhetően a II. r. vádlott neve helyett, melynek kijavítását tartotta szükségesnek.

A II. rendű vádlott védője a nyilvános ülésen a korábban bejelentett fellebbezését módosította, elsődlegesen felmentést célzó indítványa mellett másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt. Az elsőfokú eljárásban elmondott perbeszédében előadottakat továbbra is fenntartotta, álláspontja szerint az ott elhangzottak alapot adnak a felmentő rendelkezésre. Ezt kiegészítve kifejtette, hogy a tanúvallomások, de a kamerafelvételek sem bizonyítják kétséget kizáróan a II. rendű vádlott bűnösségét, az ezzel összefüggésben rendelkezésre álló bizonyítékokat tévesen értékelte az elsőfokú bíróság. Külön kiemelte, hogy a sértett a bírósági eljárásban nem vett részt, egyik tárgyaláson sem jelent meg, így kizárólag a nyomozati szakban felvett vallomásra alapozott a törvényszék. Utalt arra, hogy a sértett a kihallgatás idején kórházban feküdt, bevallottan ittas állapotban volt, és mindenre nem is tudott visszaemlékezni. Sérelmezte, hogy többszöri indítványuk ellenére az első fokú bíróság a sértett felkutatásának nem tett eleget, hanem a sértett nyomozati vallomását fogadta el szemben az azzal ellentétes tanúvallomásokkal. Mindezek alapján megismételte fellebbezésében szereplő indítványokat.

A fellebbezések nem alaposak.

Az ítélet tábla a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt - *teljeskörűen* - bírálta felül figyelemmel arra, hogy a fellebbezés felmentésre is irányult.

A másodfokú felülbírálat specialitása volt, hogy az ügy az ítélet tábla elé nem a súlyosabb, első fokon a törvényszék hatáskörét megalapozó cselekmény, hanem az enyhébb, önállóan egyébként a járásbíró hatáskörébe tartozó cselekmény ellen bejelentett jogorvoslati kérelem folytán került.

Megállapítható volt, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartotta.

Mivel a megállapított tényállás mentes volt a megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, ezért az a Be. 591. § (1) bekezdése alapján irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A törvényszék az eljárás tárgyát képező bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességükben is a logika szabályainak megfelelően értékelte.

A II. rendű vádlott az eljárás során egymásnak ellentmondó vallomásokat tett. Vallomásai annyiban voltak következetesek, hogy a S.Zs.-t és F.A.-t ért inzultust tartotta a cselekmény kiváltó okának, ez a konfliktus indította őt és társát arra, hogy a sértetti társaság keresésére induljanak. Nem vitatta továbbá azt sem, hogy miután észrevették a társaság tagjait, ő maga kiszállt a gépjárműből és elindult a sértetti társaság felé számon kérni őket. Elismerte, hogy eközben a kezében tartott egy teleszkópos ólmosbotot, köznapin néven viperát, azt azonban már tagadta, hogy az eszközt kinyitotta volna. Az ezt követő történésekről már következtelenül vallott, a nyomozati vallomását nem tartotta fenn, állította, hogy nem a jegyzőkönyvekben rögzítetteket adta elő. Védekezésének alapvető eleme

volt, hogy önvédelemből cselekedett, mivel a sértetti társaság tagjai - egyes vallomásai szerint csak a sértett, más vallomásai szerint többen, akár a társaságból mindenki - amint odalépett hozzájuk, tüzet nyitottak rá a náluk lévő gáz-riasztó fegyverekből. Ennek okán állította, hogy ő nem is üthetett először, hiszen lehetősége sem volt rá. A bírósági eljárásban már azt is állította, hogy a barátnőik figyelmeztették őket, hogy fegyvert láttak a sértetti társaság tagjainál.

Az elsőfokú bíróság helytállóan vetette el a II. rendű vádlott védekezését, melyet több bizonyíték is cáfolt.

Az eseményeknek több szemtanúja volt, e személyek közül egyesek a sértetti társasághoz tartoztak, emiatt teljesen érdektelennek nem tekinthetők, míg mások a bűncselekményben érintettektől független, az elkövetés helyének közvetlen közelében tartózkodó tanúk voltak. a sértett vallomása következetes volt, elmondása szerint a II. rendű vádlott a gépkocsiból kiszállva, számon kérően üvöltve közeledett felé, kezében nyitott állapotú viperát tartott, majd őt elérve több alkalommal a lábára ütött. A sértett erre reagálva lőtt a nála lévő gáz-riasztó fegyverrel fej magasságban a II. r. vádlottra.

A sértetti körhöz tartozó D.K. és L.K. tanúk ezt a vallomást teljes mértékben alátámasztó nyilatkozatokat tettek, a sértett csak azt követően használta a riasztófegyvert, hogy a II. rendű vádlott a sértettre támadt. Az érdektelennek tekinthető tanúk köréhez tartozó V.M. vallomása szerint a sértetti társaság mellett egy nagy sebességgel érkező gépkocsi hirtelen megállt, az egyik férfi még bent ülve ordibált a társaság tagjainak, majd az abból kiszállók azonnal rájuk támadtak. Az egyik gépkocsiból kiszálló férfinél jól láthatóan egy kinyitott vipera volt, majd *nem sokkal a támadás után* eldőrdült egy lövés, illetve a későbbiekben még egy. A szintén érdektelen P.M.T. tanú ennél is részletesebb leírást tudott adni az eseményekről, ő kifejezetten azt vallotta, hogy a gépjárművet vezető - melyet a valóságnak megfelelően egy sárga színű Renault Twingo típusúnak írt le - férfi volt, aki viperával a kezében ordibált, majd ugyan a bántalmazást teljes egészében nem látta, azt azonban igen, hogy egy személy a földön fekszik, két másik pedig fejbe rúgja őt. Vitathatatlan, hogy a sértettet ért rúgásról az eljárás egyéb résztvevői nem számoltak be, azonban az kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy a sértett a földre került, az ezt megelőzően a tanú által észleltek pedig egyértelműen a többi tanú által elmondottakat erősítették.

A kamerafelvételek bár a cselekmény végrehajtását konkrétan nem rögzítették, egyéb körülmények tekintetében azonban értékelhető adatokat örökítettek meg. Így különösen az 1_02_M_160824001500.avi megnevezésű felvétel, melynek releváns mozzanatai a nyomozati iratok 235-289. oldalain külön kimerevítve is láthatóak, melyek közül a 272. oldalon található fényképen tisztán kivehető, amint a II. rendű vádlott határozott léptekkel, kezében egyértelműen egy viperát tartva haladt. Ezen a felvételen és a kimerevített fényképen láthatóak egybevágtak a fent részletezett, érdektelen tanúk közé sorolható V.M. és P.M.T. vallomásaival, mely szerint a II. rendű vádlott a gépkocsiból kiszállva célirányosan a sértetti csoport tagjai felé tartott, kezében nyitott állapotú viperát tartva. Egyúttal cáfolták is azon vádlotti védekezést, miszerint a sértetti társaság tagjai azon nyomban a II. rendű vádlottra támadtak, őt több lövés érte, ezért menekülnie kellett. Ezzel ellentétben jól látható volt, hogy a II. rendű vádlott nem menekült.

Figyelemmel az imént kifejtettekre, nem fért kétség ahhoz, hogy a II. rendű vádlott volt a a sértettre támadó személy, aki a kezében tartott, nyitott viperával a S.Zs.-t ért korábbi fizikai inzultus miatt az elkövetőkön elégtételt akart venni.

A törvényszék a bizonyítékok értékelése során mérlegelte azt a tény, hogy szinte az összes tanú különböző fokú alkoholos befolyásoltság alatt állt, azonban vallomásaik ettől függetlenül külön-külön és együttesen is a a sértett által előadottakat támasztották alá. Itt tér ki a másodfokú bíróság a védelem által többször hangoztatott kifogásra, miszerint a sértett a bírósági eljárásban nem vett részt és csak a nyomozati vallomásai kerültek ismertetésre. Nem vitásan a sértett kihallgatása az elsőfokú eljárásban elmaradt a tanú ismeretlen helyen tartózkodására és a felkutatására tett intézkedések eredménytelensége miatt. A törvényszék megtett minden szükséges intézkedést a tanú személyes tárgyalási jelenlétének a biztosítása érdekében (többszöri idézés, rendőri elővezetés megkísérlése), miután azonban ezek az intézkedések nem jártak eredménnyel, így a Be. 527. § (1) bekezdés a) pontja szerint eljárva mindenben a törvényi előírások szerint ismertette a tanú nyomozati szakban tett vallomását. Kétségtelenül a sértett ittas állapotban volt, amikor a nyomozóhatóság kihallgatta, azonban a korábban kifejtettek alapján ennek számottevő jelentősége nem volt, mivel vallomását az egyéb tanúk által (ideértve a vele még csak ismertségi viszonyban sem álló személyeket is) elmondottak a releváns tények kapcsán megerősítették, illetve egyértelműen cáfolták a II. rendű vádlott védekezésében foglaltakat.

Alaptalan tehát az a védelmi kifogás, hogy a sértett felkutatására tett indítványait elutasították volna, hiszen a törvényszék megkísérelte azok teljesítését, ezen túlmenő intézkedés az eljárás indokolatlan elhúzódását eredményezte volna. Ugyancsak megalapozatlan a védelem azon állítása, miszerint a törvényszék csak és kizárólag a II. rendű vádlottat terhelő tanúvallomásokat vette figyelembe, ugyanis S.Zs. és F.A. (akik szintén ismeretlen helyen tartózkodtak az elsőfokú eljárás során, így nyomozati vallomásuk a sértettével egyező módon került ismertetése) vallomásai is értékelésre kerültek. Mindazonáltal e tanúk az I. r. és II. rendű vádlottak barátnői voltak, érdektelennek ezért nem tekinthetőek, vallomásaik csak részben vágtak egybe a II. rendű vádlott által elmondottakkal, és javarészt ellentétesek voltak az összes egyéb tanú által előadottakkal, így okszerű és logikus volt az elsőfokú bíróság értékelése, a sértetti és független tanúk vallomásainak elfogadása.

A helyes, hiánytalan tényállás alapján okszerű volt a II. r. rendű vádlott bűnösségére vont következtetés, és a cselekmény minősítése is mindenben megfelelt az anyagi büntető jogszabályoknak.

Szintén helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a II. rendű vádlott nem lehetett jogos védelmi helyzetben, hiszen ő korábban, a közbiztonságra különösen veszélyes eszközt használva indított jogtalan támadást, ennek során bántalmazta a sértettet, aki csak ezt követően alkalmazta a gáz-riasztó fegyvert a jogtalan támadás megtörésére.

A másodfokú bíróság észlelte, hogy az első fokú bíróság az ítélet indokolásában több helyen is elírta a II. rendű vádlott nevét. Az ügyészi átiratban is hivatkozott névelírás az ítélet 9. oldalának 3. bekezdésében található, ahol H.R. neve került feltüntetésre, ami helyesen a II. rendű vádlott. A másodfokú bíróság a N.D. megnevezést ugyancsak a II. rendű vádlottra javítja ki az elsőfokú ítélet 12. oldalának 2. bekezdésében és a 14. oldalának utolsó bekezdésében is a Be. 453. § (6) bekezdése alapján.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú rendelkezések helyesek és törvényesek voltak. A törvényszék megfelelően számba vette a II. rendű vádlottal kapcsolatban értékelhető enyhítő és súlyosító körülményeket, majd okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a súlyosító körülmények egyértelmű túlsúlya miatt végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása szükséges. Annak tartamát a középértékkel matematikailag majdnem pontosan megegyező mértékben szabta ki, az attól való számottevő eltérés a súlyosító körülmények száma miatt nem volt indokolt. A

kiszabott szabadságvesztés büntetés tartama alkalmas a Btk. 79. §-ban foglalt büntetési célok elérésére, a végrehajtási fokozat ugyancsak törvényesen került megállapításra.

A II. rendű vádlott a terhére rótt cselekményt a korábbi feltételes szabadság próbaideje alatt követte el; a Pesti Központi Kerületi Bíróság 19.Fk.24.933/2012/80. számú ítéletével engedélyezett feltételes szabadság utolsó napja 2016. december 21. napja, a jelen eljárás tárgyát képező cselekmény elkövetési időpontja pedig 2016. augusztus 24. napja volt. Így a korábban engedélyezett feltételes szabadság megszüntetése, továbbá a Btk. 38. § (4) bekezdés d) pontja alapján jelen ügyben kiszabott szabadságvesztés büntetéséből a feltételes szabadságra bocsátás kizárása mindenben megfelelt a törvényi előírásoknak.

Az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására vonatkozó rendelkezés szintén helytálló.

Miután az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezései is törvényesek voltak, ezért az ítéletábra - a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen - a Fővárosi Törvényszék 28.Fk.375/2018/57. számú ítéletét a Be. 605. § (1) alapján helybenhagyta.

a II. rendű vádlott és védője által bejelentett fellebbezés nem vezetett eredményre, így a másodfokú eljárásban felmerült bünygyi költség megfizetésére a Be. 574. § (1) bekezdése, valamint a Be. 613. § (1) bekezdése alapján a II. rendű vádlott köteles.

Figyelemmel arra, hogy a másodfokú bíróság döntése nem ellentétes az elsőfokú bíróságéval, ezért a másodfokú bíróság végzése ellen a Be. 615. § (1) bekezdése alapján nincs helye fellebbezésnek.

Budapest, 2019. év február hó 14. napján

Dr. Halász Etelka sk.
a tanács elnöke,
bíró

Dr. Lőrinczy Attila István sk.
előadó bíró

. Ujvári Ákos sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 28.Fk.375/2018/57. számú ítélete a Fővárosi Ítéletábra mint másodfokú bíróság 4.Fkf.297/2018/7. számú végzése folytán a II. r. vádlott vonatkozásában 2019. február 14. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2019. év február hó 14. napján

. Halász Etelka sk.
a tanács elnöke